

Madelynn Green Dolls

Oct 27 — Dec 3, 2022 | Brussels

Voor haar tweede solotentoonstelling bij Almine Rech heeft Madelynn Green een geheel van levendige schilderijen en tekeningen gemaakt die een inkijkje geven in de ironie van ‘self-fashioning’ of ‘dolling up’, ofwel het vormgeven van de eigen identiteit door zichzelf op te tutten. De schilderijen onderzoeken het idee van een vertoning door de lens van het onderwerp tegenover die van de toeschouwer, van het individu tegenover het collectief en van de gestylede tegenover de stylist. *Dolls* wijkt sterk af van Madelynn Greens tentoonstelling van 2021, *Birth of a Star* bij Almine Rech Parijs en haar tentoonstelling van 2022, *Heartland* bij Taymour Grahne Projects, waarin ze respectievelijk de wereld van beroemdheden en haar geboorteplaats verkent. Terwijl ze tentoonstellingen de esthetiek van beroemdheid, het hemelse en het Amerikaanse Midden-Westen als thema's hadden, neemt *Dolls* esthetiek op een meer letterlijke wijze in ogenschouw door schoonheid te onderzoeken door de lens van vertoning en self-fashioning.

Poppen kunnen vele vormen aannemen. Het kunnen kleine menselijke figuren zijn die bedoeld zijn voor kinderen of elegante mannequins die zijn overladen met sieraden. Het Engelse woord ‘doll’ of ‘doll-up’ is ook een werkwoord, en poppen kunnen tot leven komen: een mooie vrouw wordt in de volksmond vaak een poppetje genoemd.

Wat betekent het om ‘dolled up’ te worden? Dat hangt uiteraard af van de gelegenheid. De onderwerpen in *Dolls* zijn niet in het zwart gekleed. Ze maken zich klaar om naar buiten te gaan, écht uit te gaan. Ze streven ernaar zichzelf als mooi te positioneren in de publieke opinie, zelfs om mooi te zijn in een menigte van poppen. De schilderijen smeden een narratief dat begint met pruiken op griezelige mannequins, intensiveert met angstaanjagende lagen make-up, een hoogtepunt bereikt met uitbundige menigten, en een vrolijke avond afsluit met een eenzame terugkeer naar huis

In *Female Figures* zijn levensechte mannequins getooid met onberispelijke pruiken; ze hebben een melancholische uitstraling. Ze zijn beledigd dat ze in de uitverkoop zijn, of hun pruillip verwijst naar iets diepers, en misschien donkerders. Deze verontrustende plastic ‘poppen’ zijn niets anders dan canvassen van vrouwen. Ondanks het feit dat hun menselijkheid bedrog is, worden ze als archetypen van schoonheid beschouwd. Het titelwerk, een meerdelige schilderijen-installatie genaamd *Dolls*, toont haarproducten voor ‘black hair’ en schoonheidsproducten zoals haargel, vochtinbrengende lotion, wimperkrullers en pincetten. De metalen gereedschappen hebben een klinische uitstraling, ondanks het feit dat de ‘chirurgie’ die ze uitvoeren eerder esthetisch dan medisch is, wat verwijst naar de klinische precisie waarmee vrouwen zich dienen te stylen voor publieke consumptie. *Spectacles* verwijst naar de extravagante mogelijkheden waaruit we kunnen kiezen om ons aan de wereld te vertonen. Deze keuzes zijn weliswaar bevrijdend, maar kunnen ook overweldigend zijn. Hoe kunnen we immers beslissen hoe we worden waargenomen? Waarneming staat centraal in *Dolls* en Madelynn Green analyseert manieren om te zien vanuit alle hoeken, van flitsende brillen tot onhandige contactlenzen. De klauwachtige nagel in *Starry Violet* zweeft gevaarlijk dicht bij een oog in een riskante dans tussen schoonheid en gevaar die de vraag stelt: wat riskeren we om te zien? En om gezien te worden?

Rouge maakt gebruik van schoonheidsproducten en onthult het vaak clandestiene proces van ‘dolling up’. De luipaardbekleding en het glanzende uiterlijk van de auto zijn in contrast met de kwetsbare positie van het onderwerp. De gretige buiging van het lichaam suggereert een onzekerheid die misschien aan de wortel ligt van ‘self-fashioning’: Zie ik er goed uit? *Starry Violet* en *Self Portrait* leggen ook de ironie van ‘dolling up’ bloot door het intieme en het viscerale op te roepen. De werken in *Dolls* zijn geen banale afrekeningen met schoonheidsnormen. In plaats daarvan onthullen ze het laagje zelfvertrouwen dat kan wegglijpen wanneer ons best doen om er beter uit te zien. ‘Dolling up’ is een flagrante erkenning van onzekerheid. Het is een bekentenis dat we denken er niet goed genoeg uit te zien. En wie wil dat toegeven? *Perfect Nails Spa* beschouwt de ethiek van de schoonheidsindustrie door nagelstylisten te tonen die knielen voor de voeten van hun klanten. Zo onderzoekt Madelynn Green niet alleen de gereedschappen en processen van ‘dolling up’, maar denkt ze ook na over de positie van degenen die de handelingen van ‘dolling up’ uitvoeren.

De schilderijen reizen verder, van pruiken en schoonheidsproducten naar het aanbrengen van make-up, en daarna naar drukke nachtclubs en dansvloeren. De dynamiek van menigten is een thema dat steeds terugkeert in de werkwijze van Madelynn Green. Haar schilderijen verkennen de transformatie die optreedt wanneer iemand een sociale ruimte betreedt. De menigten in *Dolls* onderzoeken de dynamiek tussen openbaar en privé, tezamen met de afrekening van het zelf met het collectief terwijl lichamen ‘zich verliezen in de menigte’. Madelynn Green stelt de vraag: wanneer wordt iemand een lichaam? Schilderijen als *Ensemble* en *Masquerade* portretteren compacte lichamen die schoonheid en verlangen uitstralen terwijl ze hun gretige ogen op een podium richten. Het zijn vertoningen op zoek naar een vertoning. Intussen heft *Flawless Finish* de barrières tussen het performatieve en observationele domein op. In *Touch-Up* wordt de grens tussen voorbereiding en presentatie verder verdoezeld: een menigte kijkt toe hoe de make-up van een artiest wordt bijgewerkt – nog een barstje in de vernislaag van de pop.

Glamour toont een eenzame, donkere figuur op de voorgrond met een opzichtige salon op de achtergrond, die de naam ervan ontmaskert. In deze angstaanjagende figuur is het laatste laagje van de pop afgestroopt. Er is niets glamoureuus aan om alleen naar huis te strompelen na een avondje stappen, het hoofd wazig van de alcohol en een maag die rommelt van misselijkheid of honger. Honger naar voedsel of iets minder praktisch. Misschien is het die oorspronkelijke honger waardoor je je uren eerder hebt opgetut voor de spiegel, je wimpers hebt gekruld en je pruik hebt opgezet. De honger die je dwong om je lichaam in een vochtige menigte te wringen en mee te doen met zijn wervelende ritme, in een soort performatieve gelukzaligheid. Honger die je urenlang liet dansen, met beschilderde ogen die ergens anders op gericht waren. Een eindeloze honger die, zelfs tijdens de donkere wandeling naar huis, wordt weerspiegeld op straat via beloften van glamour – dat vage concept van schoonheid waar weinigen de vinger op kunnen leggen, hoe gelakt de nagel ook is.

— Leila Renee